

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. M.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, Vyšní Lhoty,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2025, č. j. OAM-885/BA-BA07-BA03-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22. 11. 2025.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný chybně posoudil žalobce jako osobu, která není zranitelná. Žalobce podle svého názoru do definice zranitelné osoby spadá hned ve dvou vyčtených kategoriích, totiž jak jako osoba se zdravotním postižením nebo z vážným onemocněním, tak jako osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Žalobce prchal ze země původu jak kvůli nebezpečí odvodu do armády Ozbrojených sil Ruské federace, tak kvůli zacházení ze strany bezpečnostních složek. Těmi byl před svým odchodem zatčen policií a mučen pomocí elektrošoků - hojně používanou praktikou zdokumentovanou nezávislými zdroji. Tyto zážitky se hluboce vryly do jeho paměti a vedly k rozvinutí posttraumatického stresového syndromu (PTSD). Zároveň si byl vědom toho, že příslušníci čečenského etnika jsou v Rusku perzekuováni i co do zapojení do války na Ukrajině. Podle mnoha zpráv nevládních organizací jsou příslušníci ruských etnických minorit v rámci bojů hojně posíláni do předních linií, kde je výrazně vyšší úmrtnost. Humanitární situace v oblasti severního Kavkazu je obecně jednou z nejhorších v Rusku a proti vyhošťování osob z této oblasti dlouhodobě vystupuje řada (nejen) nevládních organizací. Na základě této situace uprchl žalobce z Ruské federace do Evropy. Podle žalobce se žalovaný nezabýval ust. § 46 odst. 3 zákona o azylu. Správní orgán nebyl oprávněn zajistit žalobce pouze s odkazem na skutečnost, že takové opatření by bylo dle jeho názoru neúčinné, ale měl učinit alespoň jeden pokus uložit žalobci alternativní opatření neomezující ho na osobní svobodě. Do policejního protokolu žalobce uvedl, že se v Německu léčil na psychiatrii kvůli vzpomínkám na Čečensko a pokusil se i o sebevraždu, protože si nevěděl rady, co by se stalo, kdyby se musel vrátit do Čečenska. Žalovaný však v rozhodnutí psychický stav žalobce nijak neposuzuje. Žalobce k žalobě přiložil kopii lékařské zprávy z hospitalizace v psychiatrické nemocnici v Německu společně s překladem. Podle této zprávy byla žalobci diagnostikována Posttraumatická stresová porucha - F43.1, způsobená těžkými traumatickými zážitky, zejména fyzickým násilím v Rusku a psychickou zátěží v uprchlickém táboře v České republice. Lidská nedůstojnost, kterou tam zažil, byla pro něj obzvláště traumatizující. V České republice byl svědkem pokusů o sebevraždu a těžkého utrpení spoluobytel tábora. Tyto zážitky ho pronásledují a cítí se jimi tak zatížen, že se s nimi nedokáže vyrovnat a má opakovaně suicidální myšlenky. V závěru lékařská zpráva uvádí: "Z lékařského hlediska a s ohledem na aktuální stav pacienta a diagnostikovanou posttraumatickou stresovou poruchu (PTSP) nepovažujeme návrat pacienta do České republiky za přijatelný. Pacient opakovaně hovořil o těžkých traumatických zážitcích z uprchlického tábora, zejména o fyzickém a psychickém násilí a extrémně stresujících zážitcích, které stále mají významný vliv na jeho psychický stav. Neustálé konfrontování se s těmito vzpomínkami a s nimi spojené úzkosti a sebevražedné myšlenky vedou k hlubokému zoufalství, což by v případě navrácení mohlo vést k akutnímu ohrožení pacienta. V případě navrácení do České republiky existuje riziko, že pacient své sebevražedné myšlenky promění v činy." Správní orgán tak dle názoru žalobce porušil § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), když žalobce neidentifikoval jako zranitelnou osobu, resp. ignoroval tvrzení, která zranitelnost naznačují. Dále porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména k zdravotnímu stavu žalobce. V důsledku pochybení při identifikaci žalobce jako zranitelné osoby pak žalovaný v dalším kroku nijak nereflektoval jeho zranitelnost ve vztahu k povinnostem vyplývajícím z ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu.
3. Dále žalobce v žalobě namítal, že když byl na rodinné vazby dotazován, odpověděl, že žádné příbuzné v ČR nemá, protože si myslel, že to je dotaz na blízkou rodinu. V ČR nicméně žije jeho příbuzný pan M. M., nar. X., stp. R. f. Ten je ochoten žalobci zajistit ubytování a poskytnout mu další pomoc. K důkazu žalobce přikládá potvrzení o poskytnutí ubytování a čestné prohlášení o převzetí některých finančních závazků. Poskytnuté ubytování by mimo jiné mohlo umožnit

využití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 5. 8. 2025 v ZZC opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez uvedení konkrétních důvodů jejího podání. K tomu žalobce upozorňuje, že tento postup je v ZZC standardní. Žádost je nabrána bez dalších otázek a podrobnosti ohledně důvodů podání se zjišťují až později při poskytnutí údajů k podané žádosti a pohovoru. Žalovaný tedy nepostupuje správně, když v rozhodnutí naznačuje, že žádost je nedůvodná (což žalovaného vede k závěru, že žádost je podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Důvody pro podání žádosti by alespoň rámcově měly být žalovanému známy z jeho úřední činnosti, neboť posuzoval první žádost žalobce (která mimochodem nebyla soudem meritorně posouzena, řízení bylo zastaveno z procesních důvodů). Důvody také uvedl žalobce do policejního protokolu 29. 7.2025. Žalobce nyní přikládá k žalobě kopii povolávacího rozkazu z Ruska, prokazující že má povinnost do armády nastoupit. V době první žádosti tento rozkaz u sebe neměl. Byl mu doručen v nepřítomnosti s tím, aby se k odvodu dostavil 3. 6. 2025. Žalobce má za to, že vydání povolávacího rozkazu je novou skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a jeho žádost je tudíž přípustná a měla by být meritorně posouzena. Žalobce si je vědom, že to je relevantní zejména v samotném řízení o mezinárodní ochraně, nicméně pro rozhodnutí o zajištění to má význam v tom, že žádost nemůže být považována za účelově podanou, neboť žalobci skutečně hrozí na území Ruska nebezpečí pronásledování.

4. Žalobce měl rovněž za to, že mu zajištění v délce 110 dní neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech („EÚLP“) a rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce dále uvádí, že pokud byla doba zajištění stanovena na 110 dnů, mělo být ze strany žalovaného konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během těchto 110 dnů a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Nelze také odhlédnout od toho, že odůvodnění týkající se doby zajištění je velmi obecné a použitelné na jakýkoliv případ, což vyvolává pochybnosti o individuálním posouzení případu žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPÚ-133940-26/ČJ-2025-040022-ZZ ze dne 30. 7. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že 29. 7. 2025 byl na bývalém hraničním přechodu Petrovice - Bahratal převzat v rámci dublinského řízení z Německa policejní hlídkou, přičemž předložil cestovní doklad Ruské federace č. X., který ČR od 3. 7. 2024 neuznává. Lustrací bylo zjištěno, že mu 20. 2. 2025 bylo soudem zastaveno řízení ve věci podání žaloby proti neudělení mezinárodní ochrany s nabytím právní moci 24. 2. 2025. Dále mu bylo uloženo 27. 8. 2024 správní vyhoštění, které nabylo právní moci 21. 1. 2025. Lustrací bylo také zjištěno, že jmenovaný prochází pátráním v Schengenském informačním systému vyhlášeným 30. 12. 2024, kdy měl do 26. 3. 2025 opustit schengenský prostor, což neučinil, a nachází se v Evidenci nežádoucích osob od 21. 1. 2025 do 31. 12. 2999. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Jmenovanému bylo dále 6. 1. 2024 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím č. j. KRPB-177641-45/ČJ-2024-060022-

SVZ, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. Jmenovaný byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování po ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy měl do 26. 3. 2025 opustit schengenský prostor, což však neučinil a naopak odjel do Německa, kde si znovu požádal o mezinárodní ochranu. Jmenovaný na území ČR a v schengenském prostoru obecně pobýval opakovaně nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu. Svého neoprávněného vstupu si byl přitom vědom, neboť přiznal, že na území vstoupil nelegálně za pomoci převaděčů bez jakéhokoli víza či povolení k pobytu. Neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci a pokud by nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu na území schengenského prostoru pokračoval. Je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 28. i. 2028, a to na základě údaje zadaného ČR. V případě žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. Z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Ústí nad Labem), č.j. KRPU-133940-26/ČJ-2025-040022-ZZ ze dne 30. 7. 2025, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že dne 29. 7. 2025 byl na bývalém hraničním přechodu Petrovice - Bahratal převzat v rámci dublinského řízení ze Spolkové republiky Německo (dále jen SRN) hlídkou OPKPE Ústí nad Labem a předložil neblometrický cestovní doklad R. f. č. X., který ČR od 3. 7. 2024 neuznává. Lustrací bylo zjištěno, že 20. 2. 2025 bylo cizinci Krajským soudem zastaveno řízení ve věci podání žaloby proti neudělení azylu, s nabytím právní moci dne 24. 2. 2025. Dále bylo cizinci uloženo dne 27. 8. 2024 správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2025. Lustrací bylo také zjištěno, že prochází pátráním v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) vyhlášeným dne 30. 12. 2024 zadávajícím státem ČR, kdy měl do 26. 3. 2025 opustit schengenský prostor, což neučinil, a nachází se v Evidenci nežádoucích osob (ENO) od 21. 1. 2025 do 31. 12. 2999.
10. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 29. 7. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdrav. Popsal, že v Německu pobýval od 2. ledna 2025, požádal tam o povolení k pobytu, které mu bylo

uděleno na 6 měsíců do června 2025. Sdělil, že poté šel požádat o prodloužení pobytu a bylo mu řečeno, že jeho pobyt prodloužen nebude, a následně byl dle jeho slov umístěn do záchytného tábora pro cizince do 29. 7. 2025, kdy byl realizován jeho návrat do ČR z důvodu minulé žádosti o azyl v ČR. Uvedl, že před uložením správního vyhoštění 27. 8. 2024 cestoval směrem z Maďarska autobusem do Berlína, kdy chtěl vystoupit v Praze. Rusko dle něj opustil, protože by jako Čečenec musel nastoupit do ruské armády a bojovat proti Ukrajině, což nechtěl. Dle jeho tvrzení se proto rozhodl pro cestu do Evropy, kde chtěl začít nový život, na území EU vstoupil nelegálně za pomoci převaděčů, pouze s cestovním pasem Ruska. Na dotaz, proč nevycestoval po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, odpověděl, že zpět do Ruska se vrátit nechtěl kvůli válce na Ukrajině. Dle něj proto podal 29. 8. 2024 žádost o azyl, kdy mu byla dne 18. 11. 2024 zamítnuta, proti čemuž podal žalobu, která byla zastavena s nabytím právní moci dne 24. 2. 2025. Sdělil, že si není vědom toho, že se po schengenském prostoru pohybuje od 27. 3. 2025 nelegálně a slyší to poprvé až nyní od policejního orgánu. Zároveň potvrdil, že ví, že do schengenského prostoru může cestovat s platným cestovním dokladem a vízem, a že si je vědom skutečnosti, že se dopustil protiprávního jednání, ale měl dle jeho slov za to, že bude mít azyl v ČR a když to nevyšlo, jel žádat do Německa. Uvedl, že na území ČR ani EU nikoho nemá, všichni jeho rodinní příslušníci žijí doma v Čečenské republice, bydlí v bytě s rodiči a dalšími dvěma sourozenci. Sdělil, že zde nemá žádný majetek, společenské ani kulturní vazby a nemá dostatek finančních prostředků pro návrat. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a bezdětný. Dle něj je Čečenská republika jeho domov, žije tam jeho rodina, máji rád, ale vrátit se tam nechce, protože by tam mohl umřít, musel by jít okamžitě do války proti Ukrajině. V návratu do Ruska mu dle jeho tvrzení tedy brání skutečnost, že by byl okamžitě odveden do armády a musel by bojovat proti Ukrajině, ačkoliv přiznal, že v Čečenské republice je klid a žádný konflikt tam neprobíhá. Na závěr sdělil, že je doma hledaný a již jednou byl zadržen policií kvůli převedení k armádě, povedlo se mu však nelegálně utéct do Evropy. Doplnil, že v Německu se léčil na psychiatrii kvůli vzpomínkám na Čečensko, pokusil se i o sebevraždu, protože si nevěděl rady, co by se stalo, kdyby se musel vrátit do Čečenska.

11. Žalobci bylo dále dne 6. 1. 2024 uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím pod č. j. KRPB-177641-45/ČJ-2024-060022-SVZ, dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu.
12. Následně dne 5. 8. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.
13. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
14. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

16. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu je zranitelnou osobou nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
17. Podle § 46 odst. 3 zákona o azylu jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.
18. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR pobýval delší dobu; žádost podal až po předání Policii ČR, nadto opakovanou poté, co první žádost nebyla úspěšná a poté, co neuspěl s žádostí o pobyt ani v Německu). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, nerespektované v minulosti uložené vyhoštění, záznam v SIS, v evidenci nežádoucích osob, podání opakované žádosti až po jeho zajištění, absence překážek ve vycestování. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.
19. Žalobce v žalobě především tvrdil, že se žalovaný dostatečně nezabýval skutečností, že je žalobce zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.r.s.), tj. v dané věci ke dni 7. 8. 2025. K tomuto okamžiku nebylo žalovanému o nemoci žalobce nic známo. K tomuto datu bylo žalovanému pouze známo to, co

žalobce uvedl v protokolu o podání vysvětlení před policejním orgánem dne 29. 7. 2025. Tehdy žalobce výslovně potvrdil: „*Cítím se zcela zdrav, s ničím se neléčím*, mohu bez problémů vypovídat, nejsem pod vlivem alkoholu ani návykových látek.“ O posttraumatické stresové poruše žalobce hovořil poprvé při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 8. 2025, tj. po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

20. Pokud žalobce trpí závažným onemocněním znemožňujícím mu být zajištěn, tj. dle žaloby psychickým onemocněním dokládaným lékařskou zprávou přeloženou z němčiny, byl povinen na toto správní orgán upozornit. Jelikož tak neučinil, nesplnil svoji povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí a soud nemohl dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když žalovanému tato nová skutečnost – psychické onemocnění žalobce – nebyla a nemohla být známa. Rovněž soud neprováděl důkaz lékařskou zprávou přiloženou k žalobě, neboť jí jsou prokazovány nové skutečnosti, které nemohly být předmětem skutkového zjištění ve správním řízení, a kterou proto nelze prokazovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
21. Ze stejného důvodu soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce, že by mohlo být v jeho případě uplatněno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v žalobě uvedl, že je v ČR osoba -M. M., nar. X., která je ochotna zajistit žalobci ubytování, a převzít některé jeho závazky. Toto žalobce dokládal potvrzením o poskytnutí ubytování a čestným prohlášením o převzetí některých finančních závazků.
22. Avšak při pohovoru před policejním orgánem žalobce výslovně potvrdil: „*Ne, nikoho zde nemám, všichni moji rodinní příslušníci žijí doma v Čečenské republice*, která je součástí Ruské federace.“
23. Soud i při přezkoumávání rozhodnutí z hlediska splnění zákonných podmínek pro uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu vychází ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), tj. v dané věci ke dni 7. 8. 2025. K tomuto okamžiku nebylo žalovanému nic známo o tom, zda budou jinou osobou ža žalobce poskytnuty určité záruky spočívající v ubytování a převzetí některých závazků. Je nezbytné, aby se s takovými skutečnostmi jako první mohl seznámit žalovaný, posoudil je a k tomu předložené důkazy zhodnotil ve svém rozhodnutí.
..
24. Žalobce v rámci v protokolu o podání vysvětlení před policejním orgánem dále uvedl: „*Doma v Čečensku jsem byl již jednou zadržen policií, kdy jsem měl být převezen k armádě. Povedlo se mi však utéct nelegální cestou do Evropy*.“ Dle názoru soudu žalovaný nepochybil, když v napadeném rozhodnutí usoudil, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobce mohl být zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, neboť z tohoto tvrzení žalobce nelze v žádném případě dovozovat, že by byl v zemi původu podroben mučení či týrání pomocí elektrošoků, jak tvrdí v žalobě.
25. První pohovor s cizincem je vždy zásadní z důvodu jeho autentičnosti a bezprostřednosti, neboť cizinec nemá časový prostor pro úpravu své výpovědi či přípravu jiných tendenčních postupů. Rovněž je z logiky věci zřejmé, že takový protokol může být použit jako podklad i pro jiná řízení. Současně se žalobci dostalo velmi rozsáhlého poučení o tom, jaká jsou jeho práva, povinnosti a případné následky jeho jednání. Rovněž byl při úplném začátku výsledku dotázán, zda rozumí tlumočnickovi a zda je schopen podání vysvětlení. Závěrem byl dotázán, zda chce něco k celé věci dodat či doplnit. V obou případech zněla odpověď záporně. Žalobce svým prvním výsledkem a dalšími okolnostmi případu poskytl žalovanému dostatečné informace pro vydání rozhodnutí a současně nebyl vystaven žádným nepřípustným negativním vlivům, které by mohly mít vliv na jeho odpovědi a jednání.

26. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
27. Žalovaný k tomuto uvedl: „Jmenovaný přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, všichni jeho rodinní příslušníci žijí v Čečensku, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Jmenovaný nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek, v protokolu o podání vysvětlení sdělil, že nemá dostatek finančních prostředků pro návrat. Jmenovaný ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento ignoroval jemu uložené správní vyhoštění, pobýval v schengenském prostoru nelegálně i po neudělení mezinárodní ochrany a vycestoval do Německa v průběhu vedeného řízení ojm podané žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v ČR, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotýčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.“
28. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, , v minulosti nerespektované vyhoštění, záznam v SIS) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či nelegálně vycestovat zpět na území Německa a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu nejen ČR a vysoké rizikovitosti skrývání či útěku žalobce. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií na území ČR, ale i EU.
29. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů

omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky týkající se paušálního stanovení délky doby zajištění. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Lze konstatovat, že formalistické bazírování na individuálním stanovení doby zajištění na jeden den přesně je neproveditelné a nedůvodně pedantské. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.

30. Jako neúčelné se jeví i řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, jak navrhuje žalobce, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudu. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, kdy proti následně vydanému rozhodnutí je žaloba přípustná. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Ačkoliv tedy může žalobce podat z důvodu stanovené lhůty 110 dnů v této lhůtě pouze jednu žalobu proti samotnému rozhodnutí o svém zajištění, není to jediný způsob, jak se domoci dalšího soudního přezkumu svého zajištění. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění. Nutno podotknout, že v určitých případech je také nezbytná aktivní účast zajištěného cizince – žádost o propuštění.
31. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný, kdy dle jeho názoru žalovaný nevynaložil dostatečnou aktivitu při jeho zjišťování. Soud v tomto směru připomíná již výše uvedené, tj. že v případě rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o první úkon v řízení. Z důvodu krátké lhůty pro rozhodnutí věci je kladen i nižší důraz na zjištění skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu považuje soud shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení před policejním orgánem, z rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, z lustrací v cizineckých systémech, z konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.
32. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12. září 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně